

VERZOEKINGEN, AANVECHTINGEN EN BEPROEVINGEN (2)

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, God de Vader reinigt Zijn wedergeboren kinderen op verschillende manieren. De bijbel noemt er vier:

1. door Jezus' Bloed (1 Joh. 1:7,9);
2. door het Woord van God (Joh. 15:3);
3. door de hoop op Jezus' Wederkomst (1 Joh. 3:2-3);
4. door de kastijdingen (Hebr. 12:10).

In deze bijbelverkondiging wil ik ondermeer op de laatste categorie, de kastijdingen van de kinderen Gods, ingaan. De beproevingen van de ongelovige wereldlingen komen niet aan de orde. Zij zijn in de greep van satan, die dood en verderf in de wereld zaait.

Wat zijn eigenlijk kastijdingen? Een Nederlands woordenboek omschrijft "*kastijding*" als een "*tuchtiging, bestraffing*". Deze omschrijving klopt wel ongeveer, zij het dat die bestraffing geen definitief oordeel inhoudt, maar juist een uiterste maatregel is om degene die het moet ondergaan te disciplineren en op andere gedachten te brengen, zodat dat definitieve oordeel niet op hem of haar hoeft te vallen. Het is een maatregel om een betere persoon van hem of haar te maken. In die zin is een kastijding dus zeker ook een beproeving. Het resultaat bepaalt immers of de kastijding succes heeft gehad.

Door deze omschrijving is een kastijding niét een zware beproeving, die door eigen schuld is ontstaan. Men heeft bijvoorbeeld een goed salaris, maar desondanks is men zodanig verkwistend, dat men gaat lenen. Vervolgens komt men in grote financiële moeilijkheden. Dit is eigen schuld.

In Hebr. 12 beschrijft Paulus dat God de Vader Zijn kinderen soms moet kastijden. Dat doet Hij nadat Hij tot de conclusie is gekomen, dat de reinigingen door Jezus' kostbare Bloed en het Woord van God (alsmede de hoop op Jezus' Wederkomst) onvoldoende uitwerking in hun levens hebben gehad. Ondanks deze krachtige reinigingen zijn zij toch (op bepaalde aspecten in hun leven) ongehoorzaam gebleven. Gods vermaningen hebben geen resultaat gehad en dus moet Hij krachtiger maatregelen toepassen. God besluit dan om hen te kastijden, cq. te geselen, opdat zij uiteindelijk deel zullen krijgen aan Zijn heiligheid. Kastijdingen zijn daarmee een zware categorie van beproevingen in het leven van de kinderen Gods. Zwaarder dan de normale beproevingen waarmee ieder kind van God so wie so te maken krijgt (zie ook Deel 1).

Hebr. 12:5-11 – *“En gij hebt vergeten de vermaning, die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijkt niet, als gij van Hem bestraft wordt; Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijken zoon, die Hij aanneemt. Indien gij de kastijding verdraagt, zo gedraagt Zich God jegens u als zonen; (want wat zoon is er, dien de vader niet kastijdt?) Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen. Voorts, wij hebben de vaders onzes vleses wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven? Want genen hebben ons wel voor een korten tijd, naar dat het hun goed dacht, gekastijd; maar Deze kastijdt ons tot ons nut, opdat wij Zijner heiligheid zouden deelachtig worden. En alle kastijding als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid dengenen, die door dezelve geoefend zijn.”*

Het woord "*kastijding*" komt van het Griekse "*paideia*". Hiermee wordt bedoeld "*de hele leiding en opvoeding voor welk doel nu eens bevelen, vermaningen en waarschuwingen gebruikt worden, dan weer berisping en straf*".

Kastijdingen zijn volgens de context van dit schriftgedeelte echter juist Gods bestraffingen. Het zijn zwaardere, pijnlijke (in eerste instantie droevige) maatregelen om Zijn kinderen te disciplineren. Uiteraard hoeven jonge en pas wedergeboren christenen deze kastijdingen niet te ondergaan. Neen, het gaat met name om de zonen Gods. Het gaat om hen die in feite reeds volwassen kinderen Gods zijn geworden, maar tóch nog disciplinaire correctie nodig hebben. Het gaat om degenen die reeds ver gevorderd zijn in het proces van heiligmaking. Zij zullen door God zonodig met zwaardere beproevingen worden gecorrigeerd.

Broeders en zusters, in Deel 1 hebben we Jak. 1:2-4 bestudeerd. We leerden het verschil tussen beproevingen en verzoeken. We leerden tevens dat we ons zelfs mogen verheugen over de verzoeken en beproevingen in onze levens. Niet alleen omdat we weten, dat een beproeving gefundeerd is in Gods liefde voor ons en Gods trots op ons (zie Deel 1). Maar ook omdat de kwaliteit van ons geloof dan wordt beproefd, waarmee we God de Vader kunnen bewijzen dat Hij niet tevergeefs in ons gelooft en ons vertrouwt. We leerden dat we door de beproevingen en verzoeken lijdzaamheid leren, dat wil zeggen standvastigheid en volharding. Want we weten immers, dat we met het Woord van God overwinnaars over satan zullen zijn. Tot grote lof en eer en heerlijkheid van Jezus (1 Petr. 1:7), want het eindresultaat van de verzoeken en de beproevingen is immers een volmaakt werk.

Een beproeving komt voort uit Gods liefde. Dat lezen we zojuist ook in Hebr. 12:6. De Heer kastijdt ons, omdat Hij ons liefheeft en ons (als Zijn kinderen) heeft aangenomen. Jak. 1:12 toont ons de andere kant van de medaille, want dit schriftgedeelte zegt in feite dat als wij de verzoeken geduldig verdragen, wij dat doen omdat wij Hem liefhebben.

Conclusie: a) de Heer kastijdt ons, omdat Hij ons liefheeft, b) wij verdragen die kastijding, omdat wij Hém liefhebben. Er vindt dus een wisselwerking van liefde plaats.

Daarna ontvangen wij de kroon des levens. Prijst God! Met andere woorden, we hebben de test doorstaan en we hebben overwonnen!

Er is nog één laatste opmerking, die ik ten aanzien van kastijdingen wil maken:

WIJ MENSEN WETEN NIET OF EEN VERZOEKING IN IEMANDS LEVEN GODS KASTIJ-
DING IS. HET PAST ONS DAAROM ZEKER NIET OM DAAROVER TE OORDELEN.
DAARNAAST IS HET GODS ZAAK (NIET DE ONZE) OF HIJ IEMAND KASTIJDT OF NIET.

In het vervolg van deze les zal ik daarom de term “kastijding” niet meer gebruiken.

Geliefde broeders en zusters, velen van u kennen ongetwijfeld het levensverhaal van Jozef, een zoon van Jakob. Hij is voor ons een geweldig voorbeeld door de manier waarop hij vele beproevingen en verzoeken in zijn leven onderging, doorstond en overwon. Zoals gezegd zullen we ons niet het oordeel aanmatigen, dat Jozef gekastijd werd. Ook de bijbel spreekt daar niet over. Zeker is wél, dat God dóór Jozef Zijn volk Israël verlost van de hongersnood. God gebruikt zware beproevingen dus ook om de stralende diamanten onder Zijn kinderen te openbaren.

Zijn eigen broers gooiden Jozef uit jalouzie in een put en verkochten hem als slaaf, nadat zij hem hadden beroofd van zijn prachtige kled (Gen. 37). Dit kled was een veelkleurige rok, dat in geestelijke zin naar de gaven van de Heilige Geest verwijst.

Maar de beproeving werd nóg zwaarder! In Egypte moest Jozef hard werken en hij werd haast ondraaglijk op zijn mannelijke begeerten verzocht (Gen. 39). Maar op een koninklijke manier doorstond hij de hevige verzoeken van satan. Resoluut weigerde hij te zondigen, omdat hij zijn God geen verdriet wilde doen. En toen de verzoeking op z'n hevigst was, ontvluchtte hij de compromitterende situatie, zij het opnieuw ten koste van zijn kleding en opnieuw ten koste van het beetje vrijheid dat hij inmiddels had verworven. Zijn kled verwijst nu bijbels gezien naar gerechtigheid. Jozef moest in de verzoeken dus het kled van zijn

eigen gerechtigheid afleggen. Want hij werd ten onrechte van een zware zonde (namelijk aanranding) beschuldigd. Jozef werd in de gevangenis geworpen, hoewel ik denk dat in die tijd executie meer voor de hand had gelegen.

Maar hoewel hij anderen tot zegen was, werd hij daar opnieuw nog weer zwaarder beproefd. Nu met name op zijn geduld en volharding, want minimaal twee jaar zat hij in de gevangenis (Gen. 40, met name vers 23; 41:1). Maar Jozef bleef op God vertrouwen.

Broeders en zusters, Jozef bleef staan in de beproevingen en verzoeken. Hij doorstond ze met glans en toen mocht hij de beloning ontvangen.

Gen. 41:40-43 – *“Gij zult over mijn huis zijn, en op uw bevel zal al mijn volk de hand kussen; alleen dezen troon zal ik groter zijn dan jij. Voorts sprak Farao tot Jozef: Zie, ik heb u over gans Egypteland gesteld. En Farao nam zijn ring van zijn hand af, en deed hem aan Jozefs hand, en liet hem fijne linnen klederen aantrekken, en leide hem een gouden keten aan zijn hals; En hij deed hem rijden op den tweeden wagen, dien hij had; en zij riepen voor zijn aangezicht: Knielt! Alzo stelde hij hem over gans Egypteland.”*

Jozef's beloning verwijst naar de kroon des levens, die wij straks van de Heer mogen ontvangen als ook wij verdragen en volhardden.

Broeders en zusters, Jozef overwon! Helaas is er ook een andere kant aan de medaille.

Want in Jak. 1 wordt óók het proces beschreven, dat zich voltrekt wanneer we de verzoeken niet doorstaan en in zonde vallen.

Jak. 1:13-15 – *“Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hij Zelf verzoekt niemand. Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlost wordt. Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart den dood.”*

Het destructieve tot de dood leidende proces is volgens Jakobus als volgt:

- 1° We worden afgetrokken van onze eigen begeerlijkheid. Dit betekent dat de verzoeken voortkomen uit de verlokking en de zuiging van onze eigen (boze) begeerten. Onze eigen lust is als het ware het aas.
- 2° Vervolgens worden we daadwerkelijk verlost en verleid.
- 3° Daarna ontvangen we de begeerlijkheid, dat wil zeggen dat onze begeerte wordt bevrucht. We beginnen het te overdenken en er een voorstelling van te maken in onze gedachten.
- 4° Tenslotte baart die begeerte de zonde. Het maakt dus dat wij daadwerkelijk zondigen.
- 5° Als daarna de zonde voleindigd is, dat wil zeggen, volgroeid en gerijpt, brengt het de (geestelijke) dood voort. Als het einde van Gods genade is bereikt, dan rest ons nog slechts de dood.

Van dit tragische proces kent de bijbel eveneens een voorbeeld. We zien het terug in het leven van Judas, de verrader van Jezus. Judas zal in eerste instantie Jezus beslist oprecht hebben gevolgd en misschien zelfs ook hebben liefgehad. Judas was toch immers één van de twaalf vertrouwde discipelen. Maar op een gegeven ogenblik werd hij de penningmeester van de groep. Hij had de beurs (Joh. 12:6). Het beheer van het geld, de ontvangen giften en offergaven, was aan hem toevertrouwd. In principe had hij toen op zijn qui-vive moeten zijn, want de verleidingen van het geld kunnen hevig zijn. Maar hij was het niet! Toen vervolgens de verzoeken in zijn leven kwamen, viel hij (Joh. 12:1-8). Vers 6 zegt, dat hij een dief was. En dit vreselijke feit werd juist geopenbaard toen Maria Jezus met haar gehele hart aanbad. Judas was zogenaamd bezorgd over de armen, toen Maria 'zo maar' driehonderd penningen aan Jezus 'verkwiste'. Toen Jezus hem terecht wees, had Judas gewaarschuwd kunnen en moeten zijn. Maar hij was het niet! Daarom kwam er nog een grote en laatste verzoeking in zijn leven. Ook deze verzoeking doorstond Judas niet, want hij had in zijn hart overleggingen gemaakt hoe hij Jezus verraden zou (Joh. 13:2). Toen de Farizeeërs hem vervolgens

aanboden om Jezus voor 30 zilverlingen te verraden, kon hij geen weerstand meer bieden tegen de verlokkingen van het geld (Matt. 26:14-16). Hij viel opnieuw en verried Jezus. Het einde van Judas was, dat hij zichzelf ophing (Matt. 27:5). Te laat! De dood!

Broeders en zusters, wat een grote tegenstelling tussen de levens van Judas en Jozef! En wat verschilt Judas toch ook hemelsbreed van Job. In Deel 1 kwam aan de orde, dat Job een oprechte, vrome, godvrezende man was, die week van het kwade. God was zelfs zo trots op Job, dat Hij Zelf de aandacht van satan op Job vestigde. God Zelf bevestigde ook de goede eigenschappen van Job. Job. 1:8 – *“En de HEERE zeide tot den satan: Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij, een man oprecht en vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad.”*

Maar, God zei niet, dat Job geen zondaar was en dat hij niet zou zondigen. Dat kon ook niet, want de bijbel zegt dat er niemand goed is. Alle mensen hebben gezondigd!

Rom. 3:10-11,23 – *“Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet een; Er is niemand, die verstandig is, er is niemand, die God zoekt..... Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;”*

Waarom vestigde God de aandacht van satan op Job? In Deel 1 leerden we dat God trots op Zijn kind Job was. Dat was beslist zo! Maar God was niet alleen trots op Job. God had ook gezien, dat er een zonde, namelijk een kiem van zelfgerechtigheid in Job's hart aanwezig was. Daarom vestigde Hij satan's aandacht op Job. God wilde Zelf dat satan hem zou gaan beproeven, opdat die kiem van zelfgerechtigheid zou worden geopenbaard. En we zullen dadelijk zien, dat er héél wat nodig was om Job hiervan te verlossen.

Wat was precies die kiem van zelfgerechtigheid in Job's hart? Job 1:5 – *“Het geschiedde dan, als de dagen der maaltijden omgegaan waren, dat Job henenzond, en hen heiligde en des morgens vroeg opstond, en brandofferden offerde naar hun aller getal; want Job zeide : Misschien hebben mijn kinderen gezondigd, en God in hun hart gezegend (d.w.z. vervloekt). Alzo deed Job al die dagen.”*

Job bracht elke morgen voor de zekerheid en op voorhand offers voor zijn kinderen. Voor het geval dat zij die dag zouden zondigen en God zelfs vervloeken. Wie doet dat nu? Wie gaat nu bidden om vergeving voor zonden, die nog niet zijn begaan? Nota bene voor de zonden van anderen? Job offerde niet voor zichzelf, met andere woorden, Job dacht er niet aan dat hij ook best wel eens die dag zou kunnen zondigen. Daarnaast ging Job volledig voorbij aan het feit, dat zijn offers nóóit vergeving voor zijn kinderen kunnen bewerkstelligen. Alleen hun eigen berouw en belijdenis en hun eigen offers zouden dat eventueel kunnen! Job was hoogmoedig. Hij dacht dat als hij, die zó vroom en zó rechtschapen was, voor de zonden van zijn kinderen zou bidden, God hen daarom wel zou vergeven.

De reactie van satan, toen God zijn aandacht op Zijn vrome kind Job vestigde, is illustratief voor de verzoeken en beproevingen in onze levens. Met deze reactie begint het!

Job 1:9-12 – *“Toen antwoordde de satan den HEERE, en zeide: Is het om niet, dat Job God vreest? Hebt Gij niet een betuining gemaakt voor hem, en voor zijn huis, en voor al wat hij heeft rondom? Het werk zijner handen hebt Gij gezegend, en zijn vee is in menigte uitgebroken in den lande. Maar toch strek nu Uw hand uit, en tast aan alles, wat hij heeft; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen (d.w.z. vervloeken)? En de HEERE zeide tot den satan: Zie, al wat hij heeft, zij in uw hand; alleen aan hem strek uw hand niet uit. En de satan ging uit van het aangezicht des HEEREN.”*

Satan reageerde, dat het logisch was dat alles in Job's leven zo goed ging. God had immers een hek (betuining) om Job's leven geplaatst. Met andere woorden, God beschermde hem. En satan daagde God uit om dat hek maar eens een tijdje weg te nemen om te zien wat er dan zou gebeuren. Dan zou Job beslist in zonde vallen.

Wel, broeders en zusters, zoals reeds werd opgemerkt, bewilligde God in de verzoeking. Maar God bepaalde de grens, de limiet! Daarom zegt 1 Cor. 10:13 – *“Ulieden heeft geen verzoeking bevangen dan menselijke; doch God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht*

worden boven hetgeen gij vermoogt; maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen.“

Aan satan werd toegestaan om álles wat Job bezat weg te nemen. Echter satan mocht zijn lichaam, dus zijn gezondheid, niet aantasten.

U kent ongetwijfeld het vervolg. Job verloor al zijn kinderen en zijn bezittingen, maar hij zondigde niet. Job. 1:22 – *“In dit alles zondigde Job niet, en schreef Gode niets ongerijmds toe.”*

Job zondigde niet, ondanks deze heel zware beproeving. Echter, in die beproeving had hij helaas nog niet zijn zelfgerechtigheid ontdekt. En daarom moest er een vervolg komen aan de beproevingen. Opnieuw vestigde God de aandacht van satan op Job en opnieuw bepaalde Hij Zelf de grens van de beproeving! Satan mocht Job's lichaam aantasten, maar hij mocht niet aan zijn leven komen. Job 2:3-7 – *“En de HEERE zeide tot den satan: Hebt gij ook acht geslagen op Mijn knecht Job? Want niemand is op de aarde gelijk hij, een man, oprecht en vroom, godvrezende en wijkende van het kwaad; en hij houdt nog vast aan zijn oprechtheid, hoewel gij Mij tegen hem opgehitst hebt, om hem te verslinden zonder oorzaak. Toen antwoordde de satan den HEERE, en zeide: Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven. Doch strek nu Uw hand uit, en tast zijn gebeente en zijn vlees aan; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen! En de HEERE zeide tot den satan: Zie, hij zij in uw hand, doch verschoon zijn leven. Toen ging de satan uit van het aangezicht des HEEREN, en sloeg Job met boze zweren, van zijn voetzool af tot zijn schedel toe.”*

Opnieuw gedroeg Job zich voorbeeldig onder de uiterst zware beproeving van ziekte, wellicht melaatsheid of schurft. Hij zondigde niet, maar desondanks had hij zichzelf nog steeds niet onderzocht op zijn zelfgerechtigheid. Althans hij had deze zonde nog steeds niet ontdekt. Job 2:10b – *“..... In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet.”*

Daarom moesten de beproevingen in Job's leven nog steeds doorgaan. Maar nu waren de beproevingen afkomstig van zijn drie vrienden. Zij kwamen met hun slechte raadgevingen om een discussie met Job op gang te brengen, want uiteraard hadden zij wél Job's zelfgerechtigheid gezien. Ja, broeders en zusters, wij zien altijd wél de fouten bij anderen, maar nooit bij onszelf! De vrienden hadden een hele scherpe tong en zij beschuldigde Job van zonde. De naam van de meest op de voorgrond tredende vriend was Elifaz. *“Elifaz”* betekent *“poging, inspanning, beproeving van God”*. God gebruikte de vrienden dus om Job tot inkeer te brengen, om Job aan het denken te zetten over zichzelf en zijn leven. Maar helaas spraken de drie vrienden niet door de Heilige Geest geïnspireerde woorden van God. Neen, zij uitten het venijn dat in hun eigen harten was verborgen.

En is het niet zo, broeders en zusters, dat wanneer mensen uit onze directe omgeving, laat staan vrienden, ons met scherpe tong beschuldigen, wij dan meestal tot op het bot en tot in het diepst van onze ziel zijn gekwetst en aangetast (Jak. 3:5-6)?

Het voert te ver om de woorden van de drie vrienden uitgebreid te behandelen, want maar liefst 28 van de 42 hoofdstukken van het boek Job zijn gewijd aan de discussies tussen Job en zijn vrienden. Het is ook daarom, dat dit boek in de orde van de historische, Israëlitische Tabernakel naar de berderen verwijst, dat wil zeggen naar de planken waaruit de Tabernakel was opgebouwd (zie de studie [“BERDEREN EN RICHELEN van de Tabernakel – de”](#)). U herinnert zich wellicht, dat berderen geestelijk het beeld zijn van de kinderen Gods in de gemeente, die dicht naast elkaar behoren te staan om elkaar en de gemeente te beschermen. Opdat satan en zijn demonen niet kunnen infiltreren en schade berokkenen.

Maar de kern van het betoog van Job's vrienden was, dat onschuldigen nooit omkomen door rampspoed en dat alleen zondaren door God worden vernietigd. Daarom moesten Job's problemen wel God's straf voor zijn zonden zijn. Zij vonden Job een grote zondaar en een huichelaar. God was in ieder geval in Job's geval rechtvaardig gebleken!

Wel, broeders en zusters, zulke vrienden kunnen wij missen als kiespijn! Toch? Deze vrienden waren met hun ijskoude, liefdeloze hart geen fraai voorbeeld. En dus was Job's reactie voorspelbaar. Hij sloot zijn hart voor hun geredeneer. Wij zouden in zijn plaats ook zo hebben gereageerd. Job's reactie: *"Ik ben onschuldig en dus is God onrechtvaardig en harteloos om mij zo te laten lijden."* Leest u hiervoor Job 9:16-17,20-23; 13:2-3,18-19; 27:6.

Maar de beschuldigingen van de drie vrienden hadden wél tot gevolg gehad, dat Job nu met zijn zelfgerechtigheid was geconfronteerd, zij het dat hij het nog altijd ontkende.

Dus werd het tijd dat God Zélf begon te spreken. Eerst sprak God via de mond van Elihu, een man die vanuit het niets ten tonele verscheen (Job 32-37). Elihu is het beeld van de Heilige Geest. Want zijn naam betekent allereerst *"hij is mijn God"*. Daarbij was hij een zoon van Barácheël, dat *"zegen van God"* betekent (NB, dé zegen van God voor ons leven is de Heilige Geest). Elihu kwam voort uit het geslacht Ram, dat *"hoog, verheven"* betekent. Nadat Elihu in het beeld van de Heilige Geest uit de hoogte afdaalde en het hart van Job week had gemaakt, sprak God rechtstreeks tot Job (Job 38-41) en toonde hem de nietigheid van de mens en Zijn Almacht. En, broeders en zusters, als God Zijn Almacht toont, dan rest de mens niets anders dan te belijden: *"Heer, ga uit van mij, want ik ben een zondig mens"* (Luk. 5:8). God zocht de dood van het eigen ego in Job. Job was een heel goed mens, rechtschapen, vroom en oprecht en met een haat tegen de zonde. Maar het probleem was, dat hij zich daar téveel van bewust was. Hij vond zichzelf zó goed en besepte niet, dat hij in de kern een zondig en verloren mens was, die slechts leefde door Gods genade.

Maar eindelijk bereikte God nu Job's hart. Eindelijk wilde hij luisteren en kwam hij tot inzicht. Job's reactie op Gods confronterende woorden was als volgt. Job 42:1-6 – *"Toen antwoordde Job den HEERE, en zeide: Ik weet, dat Gij alles vermoogt, en dat geen van Uw gedachten kan afgesneden worden. Wie is hij, zegt Gij, die den raad verbergt zonder wetenschap? Zo heb ik dan verhaald, hetgeen ik niet verstond, dingen, die voor mij te wonderbaar waren, die ik niet wist. Hoor toch, en ik zal spreken; ik zal U vragen, en onderricht Gij mij. Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as."*

Toen Job tot het inzicht van zijn ware geestelijke toestand kwam, verfoeide hij zichzelf. Hij walgde haast van zichzelf. Hij besepte dat hij als een kip zonder kop had gesproken. Nu waren eindelijk zijn oren voor het Woord geopend geworden. Eindelijk zag hij nu hoe God werkelijk was, namelijk goed en rechtvaardig. Nu zag hij in dat hij niets was. Eindelijk gaf Job zijn zelfgerechtigheid prijs.

Broeders en zusters, u heeft ongetwijfeld over de gevolgen gehoord. God zegende Job bovenmatig en verdubbelde zelfs alles wat Job ooit had gehad (Job 42:10). Zo goed is onze Heiland. Hij moet ons soms door diepe, diepe dalen van beproevingen leiden. Dat doet Hij niet omdat Hij dat leuk vindt. Neen, dat doet Hij omdat het noodzakelijk is. Dat doet Hij omdat Hij voor Zichzelf een reine, heilige en onberispelijke Bruid wil voorbereiden (Efez. 5:26-27). Dat doet Hij omdat Hij ons liefheeft en wil dat wij deel zullen hebben aan Zijn heiligheid. Hij wil dat wij voor eeuwig samen met Hem zullen zijn. Leest u daarom tot besluit nog eens Hebr. 12:6,10b met mij: *"Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijk zoon, die Hij aanneemt.....; maar Deze kastijdt ons tot ons nut, opdat wij Zijner heiligheid zouden deelachtig worden."*

Moge Jezus, onze Heiland, u en mij deze week rijkelijk zegenen, maar ook standvastig, volhardend en vreugdevol overwinnend maken over de verzoeken in ons leven. Amen.